

перець

№ 15. КИІВ, СЕРПЕНЬ 1950 р.

Прислужники англо-американських палів війни — уряди Югославії, Австрії та папа римський заборонили збір підписів під Стокгольмською Відозвою прихильників миру.

ПІГМЕІ І ВЕЛЕТЕНЬ

КРИВАВИЙ ГІСТЬ

За кілька днів до вторгнення американо-ліснинманівських військ на територію Кореїської народно-демократичної республіки Південну Корею відвідав радник державного департаменту США Джон Фостер Даллес. (3 газет 1950 року).

За кілька місяців до захоплення влади фашистами Німеччину відвідав представник фірми «Браун бразерс. Гарріман енд Ко» Джон Фостер Даллес. (3 газет 1933 року).

Тільки літак,
заревівши у хмарах.
Прибув
у Сувонський аеропорт, —
Джентльмена
в золотих окулярах
Оточив
офіцерський ескорт.
Куди він
прямує по диких тропках?
Чого він хоче
і що він може?..
Чому
товчеться в брудних окопах
Випещений вельможа?..
Ось він
карту поклав на коліна,
На північ долоню простяг...

Хіба він
не так із пивниць Берліна
Гітлеру показував
на рейхстаг?..
Посланий
фірмою «Браун бразерс»,
Тоді він здійснив
усе сповна.
В ті дні
рейхстаг спалахнув одразу,
Сьогодні —
в Кореї війна.
І дякуючи
йому за науку,
А головне —
за товстий гаман,
Тоді його Гітлер
чмокав у руку,

Сьогодні —
кат Лі Син Ман.
Які ж
несподіванки в тім,
що сталося?..
Справа
цілком ясна:
Там,
де висадився
Фостер Даллес, —
Висаджується
війна.

Здоровенкі!

ЛИСТ КЕРІВНИКАМ КАХІВСЬКОГО РАЙОНУ, ХЕРСОНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Дорогі кахівські керівники!

Прийміть мій гарячий привіт і найкращі побажання! Мое найперше побажання... Але, перш ніж висловити своє найперше побажання, — розкажу вам одну історію. Трапилась ця історія не в степах херсонських, не в Кахівському районі, а над річкою-бистрицею Дністром, в селі Слобода-Шлишковецька, Могилів-Подільського району, Вінницької області.

Зібрались якось керівники Слободи-Шлишковецької і почали думати: чи входить у їхні обов'язки піклуватися про культурно-масову роботу, чи не входить, чи слід їм дбати про лекції для колгоспників, про агропропаганду, про художню самодіяльність, кіносеанси і т. д. і т. п., чи не слід. Думали, думали керівники Слободи-Шлишковецької і вирішили, що не слід. У районі про ці діла запитують вряди-годи, та й то так, для годиться. Натискують тут головним чином на чергові кампанії, так навіщо завдавати собі клопоту культурно-масовою роботою!? Якимось і так проживемо!

І живуть тепер у Слободі-Шлишковецькій, як у лісі. Тиша, гладь і божа благодать. Лише вечорами цю тишу порушують тужливі, як завивання осіннього вітру, звуки, що линуть з сільського клубу: «Ме-е-е-е...», «Бе-е-е-е...».

Чому ж з клубу лине не пісня, не голос лектора, не перебори веселої гармошки, а якесь чортівиння: «Ме-е-е», «Бе-е-е»?.. Дуже просто. У цьому селі клуб перетворили на пустку, а щоб приміщення культурного закладу не простоявало марно, хазяйновитий завклубу поселив там свою козу з козенятами. Цей козячий ансамбль і дає щовечора «концерти», не знаючи, що сільські керівники вирішили «якимось і так прожити». Отака історія.

— Але при чому тут ми!? — здивується ви. — Де «имение», а де «наводнение»? Де Слобода-Шлишковецька, а де Кахівка! Не дивуйтеся. Подібні історії відбуваються і в Кахівці!

Є у вас районний Будинок культури. Стоїть він край базарної площі, обшарпаний, обдертий, непривітний, як німий докір вам за ваше байдуже, некультурне ставлення до культурних запитів населення. Культурою в цьому Будинку культури і не пахне. Тут пахне пивом. Тут не почуєш пісень, не почуєш лекцій, не почуєш музики. Тут почуєш «Р-р-раз, два, взяли! Р-р-раз, два, взяли!» Чуєте, дорогі кахівські керівники? Це гримлять густі баци вантажників, що вкочують і викочують бочки з пивом. Це Херсонський пивзавод розмістив у вашому Будинку культури свою пивну базу!

І сміх, і гріх! І де? У Кахівці! У Кахівці, яку знає вся країна, у Кахівці, про яку складено стільки чудесних пісень!

Мое найперше вам побажання, шановні керівники: шануйте, любіть Кахівку, її культуру, її жителів. Не уподобляйтесь «культурникам» з Слободи-Шлишковецької. Це не принесє вам слави. Запевняю від усього серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Р. С. Нічого не матиму проти, якщо на черговому засіданні бюро Кахівського райкому КП(б)У товариші домовляться, кого з них конкретно і в якій мірі стосується даний лист. Не заперечуватиму, якщо кожен з них сприйме його цілком і повністю на свою адресу. Можна так, а можна й так.

ПЕРЕЦЬ.

Ставши на стахановську вахту миру, колгоспниці артіль «Червоний прапор» (Попільнянського району на Житомирщині) О. Олексієнко, В. Ковальчук та М. Костюк нав'язали за день близько 40 тисяч снопів.

Як сказано, — так нав'язано.

Мал. С. САМУГА

ТОВАРИШАМ ЧОБОТАРЯМ

(БАЙКА-НОТАТКА)

Я купив хромові чоботи виробництва харківської фабрики «Спорт» і після першого ж дощу залишився в самих халявах. Задники, закаблуки, стельки були картонні.

(3 листа до редакції В. Тищенка, с. Юрівка на Дніпропетровщині).

Нам радощів не позичати —
Робити вмiємо і вмiєм танцювати...
Так ось нещодавно рiльник Матвій
Пiшов у бистрий танець молодий.
Прекрасно танцював!..
І все ж деталь одна
В тому видовищі була сумна:
З Матвійових чобiт на всi боки,
Мов горобці, шугали шкуратки —
Пiдметки, стельки, каблукки...
Поклiн одваживши наливо і направо,
Матвій
Закiнчив танець свiй
В одних халявах.
Тодi у натовпi промовив хтось тихенько:
— Ой, ненько!
А чобiтки ж були цiлком новенькi!..

Товаришi чоботарi,
Та шийте ж ви шаповi чобiтки
Хоча б на три-чотири гопакi!

С. КОВАЛЕНКО,

м. Iзюм.

НЕЗВИЧАЙНІ кригоди

СТРАШНА ПОМСТА. Прояв страшно помсти зареєстровано в Котелевському районі на Полтавщині. За критичну замітку в МТС'івській стінгазеті про непорядки в крамниці Першотравневого ССТ зав. крамницею Катерина Братіна перестала відпускати крам членам редколегії і авторам замітки. Викликана допомога з райспоживспілки застрягла в Котельві.

ЦІКАВА ЗНАХІДКА. У виконанні Ладжинської райради на Київщині знайдено рапорт про закінчення обмолоту урожаю

1949 р. А в четвертій бригаді Городницького колгоспу «Новий світ» знайдено 7 скирт необмолоченої гречки врожаю 1949 р. Окозамилювачів пони що знайти не пощастило.

ЖЕРТВА НЕОБЕРЕЖНОСТІ. Каретою швидкої допомоги підібраний і в тяжкому стані доставлений до держоргініспекції голова Чернаської артілі «Текстильник» т. Столяров. Як виявилось, т. Столяров поранився при спробі накритись одним з грубих і колючих одяг, які виробляє очолювана ним артіль.

ЕСТАФЕТА ГІТЛЕР — ТРУМЕН

НЕСПОДІВАНИЙ УСПІХ

Голова райвиконкому Григоренко любив колективну творчість. — Одна голова — добре, а десять — ще краще. — часто проказував він, скликаючи до себе завідувачів відділів. — Ви мені, друзі, підготуйте, будь ласка, невеличку доповідь про міжнародне становище, так сторінок... сторінок на сорок-сорок п'ять, — через тиждень я виступаю в райклубі. Відповідальним за неї призначаю вас, Іване Антоновичу...

Після цього доля «міжнародного становища» вже не тривожила товариша Григоренка. Він знав, що завідувач райвідділу культосвітніх установ, Іван Антонович, його не підведе. А Іван Антонович засідав вечорами в своєму кабінеті над комплектами газет і журналів і, як казав він, «шив голові доповідь».

За годину-півтори до виступу Григоренко, було, подзвонить Іванові Антоновичу:

— Це ти, Іване Антоновичу? Привіт! Як дружина, дітки?... Скільки сторінок вийшло?... Чудесно! Я вже попрошу тебе — підкинь доповідь мені додому. Я поїхав обідати... Бувай!

Григоренко з спокійною душею їхав додому і чекав кур'єра з культосвітвідділу. Одержавши доповідь, він перечитував її, розставляв де-не-де пропущені коми і йшов виступати.

Жителі райцентра неохоче йшли до клубу слухати Григоренка. — І голова в нас ніби нічого, — говорили вони, — і на справах знається, і район у нас не з відсталих, а от почне доповідь читати, так тебе сон і обгортає. Стане на трибуні, очі в папку втопить, на людей не дивиться і мчить кудись скоромовкою... Конфуз та й годі!

Але недавно картина різко змінилася. Про Григоренкові доповіді й лекції заговорили зовсім по-іншому. На нараді в обласному центрі його лекції навіть декому в приклад поставили. Про нього, як про кваліфікованого лектора й пропагандиста, написали в республіканській газеті.

Криза, як переказують, настала несподівано. Захворів секретар райкому, і роботи доповідь на одному з урочистих засідань доручили Григоренкові.

— Нам це не первина, — сказав він, — зробимо!
Повернувшись пізно додому, він одразу ж подзвонив Іванові Антоновичу, але телефон мовчав. Тоді, незважаючи на пізній час, Григоренко пішов до Івана Антоновича додому. Там він дізнався, що той разом з обласним інспектором терміново виїхали в глибинне село. Тоді він по-

спішив до завідувача районним відділом народів. І тут йому не по-везло — завідувач хворів. Від нього голова райвиконкому подався до Кононенка — керівника райплану. Той саме справляв іменини дружини. Зрадівши високому гостеві, хазяїн, під схвальні вигукі гостей, потягнув Григоренка до столу.

— Не випити з нами за іменинницю, та я такої образи повік не забуду! — наполягав хлібосольний плановик.

Після першої чарки випили другу. Перед третьою голова райвиконкому не витримав і потягнув хазяїна до сусідньої кімнати.

— Доповідь? — посміхнувся Кононенко, вислухавши Григоренка. — Доповідь — це для нас дрібничка! Що таке доповідь?... Раз-два і готово!.. Ходім краще вип'ємо за іменинницю!

Голова райвиконкому махнув рукою на іменини і покинув веселу компанію. Але невдачі, видно, невідступно переслідували його цієї ночі. Остання надія його погасла, коли він дізнався, що завідувач парткабінету поїхав по літературу і повернеться додому лише через тиждень.

Товариш Григоренко прийшов додому стомлений і збентежений. Голова розривалася від думок. Це ж скандал!.. Хто підготує доповідь?! І вже тоді, коли він втратив останню надію, його осінила щаслива думка. Вона була така проста, що він, вражений, навіть, зупинився на мить. Потім, мов школяр, який знайшов правильне рішення задачі, швидко сів до столу, застругав олівці...

Схід сонця застав його за столом. Обкладений книжками, газетами, журналами, він щось записував, посміхався й знову писав. Це був конспект його доповіді. Сонцеві стало якось незручно заважати голові й воно пішло собі далі гуляти по небу...

Доповідь мала величезний успіх. Приємно вражені жителі районного центра від душі вітали свого голову, гаряче тиснули йому руку.

— Ніби піднімали людину! — радісно говорили вони. — І до чого все ясно розказав! Оце доповідь!

Відтоді і в Івана Антоновича, завідувача райвідділу культосвітніх установ, стали вільнішії вечори — він уже більше не «шив доповідей» голові райвиконкому.

А. ГОЛОВКО,
В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

м. Миколаїв.

ГЕНЕРАЛ-ЄФРЕЙТОР

ською атакою на Філіппінах, Макартур в паніці вилетів в Австралію, без гімнастерики, в одних штанях, залишивши напризволяще американські війська в Коррегідорі та Батані.

ЛЮБОВ І ПОЛІТИКА

Ще будучи в академії, Макартур ухитрився справити заручини з вісьмома дівчатами — дочками впливових родин. Але вичерпавши всі вигоди свого «женихівського» становища, він із жодною з них не одружився. Розбиті сердечні плацдарми завоювали інші честолюбці.

По закінченні першої світової війни Макартур знову вдався до послуг Амура. Після залицяння до дочки військового міністра Беккера, яке допомогло йому стати начальником військової академії у Вест-Пойнті, він почав полювати на пасербицю босса республіканської партії мільйонера Е. Стотсбері Луїзу Кромвель. Щоб проникнути у вищі кола правлячої республіканської партії, він навіть одружився з Луїзою. Коли тесть Макартура посварився з тодішнім президентом США Гувером, генерал без вагань покинув свою «кохану Луїзу» і перейшов на бік Гувера. Президент оцінив цю «сердечну жертву» і призначив Макартура начальником штабу американської армії.

ГАНЕБНА ПЕРЕМОГА

1932 року 25000 безробітних ветеранів першої світової війни організували голодний похід на Вашингтон. Вони прийшли просити президента виплатити обіцяну їм допомогу. Переляканий Гувер запропонував Макартурові приборкати ветеранів.

Бравий генерал сам повів війська на беззбройних і беззахисних людей. Табір під Вашингтоном було розгромлено. На місці бою залишилися тільки поламані протези, зірвані ордені і кров ветеранів.

Так син кривавого ката філіппінського народу став кривавим катом американського народу.

ГАНГСТЕР У МУНДИРІ

Після капітуляції Японії Макартур стає необмеженим диктатором Японії. В книзі «Японія Макартура» кореспондент агентства Юнайтед-прес в Японії Рассел Брайнс так описує особисте життя генерала:

«Вільні від політики години генерал проводить в інтимному колі своєї сім'ї. Він живе з нею в будинку колишнього американського посольства, під охороною кремезних американських солдатів і великого загону японських поліцаїв, які несуть свою вахту навіть на навколишніх деревах. Величезна офіційна резиденція переповнена шикарними меблями і рідкісними творами мистецтва. На початку окупації, за відсутністю скатерті, Макартур їв за голим столом».

Тепер Макартурові вже не доводиться їсти без скатерті. За ненакритими столами ідуть пограбовані ним японці. В одному лише місті Кіото Макартур «придбав» на триста мільйонів ієн антикварних речей. Він скупив (читай — хапонує) значну долю акцій великої пароплавної компанії «Ніпон Юсен Кабусікі Кайся». Великі японські ділки підносили йому хабарі у вигляді подарунків і Макартур брав їх не червонючи. У березні 1946 р. Макартур наказав японському урядові підготувати до відправки в США близько 500 тонн різних художніх виробів. Він навіть не пощадив багатств відомих храмів і приватних сховищ. Чимало з цих цінностей осіло в резиденції Макартура.

З дна Токійської затоки американці підняли затоплені в свій час японцями злитки золота, платини й срібла на загальну суму в 2 мільярди доларів. Чимала кількість цих трофеїв прилипла до загребутих генеральських рук. Так що, коли читаєш «Макартур», то розуміти це треба, як «американський гангстер в генеральському мундирі».

ГЕНЕРАЛ-ЄФРЕЙТОР

Вороги американського народу так звані «ізоляціоністи» Гувер, Маккормік та інші до-

билися призначення генерала Макартура командувачем американських військ на Далекому Сході. «Війна з Японією — це наша війна», — кричали вони. Друзі Макартура виступали проти відкриття другого фронту, а сам він після блискавичного драпу від японців відсиджувався за три тисячі кілометрів од фронту, у військово-морській базі Порт-Дарвін в Австралії, писав інтимні листи конгресменові Мюллеру, в яких обливав гряззкою прихильників другого фронту.

А в 1948 році ті ж вороги американського народу висунули кандидатуру самого Макартура в президенти США від республіканської партії. Та хтось опублікував інтимні листи генерала, і перед усіма постала його нахабна, фашистська кровожерна душа. Довелося Макартурові забути про завоювання Білого Дому.

Генерал від драпу Дуглас Макартур міцно осідає на Японських островах. У вересні 1945 року на перших сторінках токійських газет друкується його величезні портрети з посмішкою і без посмішки, на борту лінкора «Міссурі», де японці підписали акт про беззастережну капітуляцію, і на фоні руїн Хіросіми, серед озброєних до зубів фронтовиків і серед майже голих красунь Голлівуда. Підписи кричать: «Дні імператора Хірохіто злічені!», «Макартур перетворить Японію на Швейцарію Далекого Сходу!».

Але стрілка американської політики повернула у бік фашизму, й у вересні 1947 року Макартур фотографується вже поруч з своїм другом «імператором чумних бліх» Хірохіто. «Швейцарія Далекого Сходу» стає базою і плацдармом американської імперіалістичної агресії на Далекому Сході.

Генерал Макартур в усьому наслідує Гітлера. Він навіть накази свої пише «під фюера». «Я!.. Я!.. Я!..» — вибирає в нього з кожного рядка. Коли американські війська вперше висадилися в Південній Кореї, Макартур опублікував такий наказ: «На території Кореї, на південь від 38 паралелі північної широти, вся адміністративна влада перебуває в моїх руках. Населення беззастережно підлягає наказам, опублікованим за моїм підписом!»

І от тепер цього генерал-єфрейтора, душителя демократичної свобод, гонителя японської компартії, ката власного народу, кривавого вбивцю корейських жінок і дітей і кандидата в американські гітлери продажні члени Ради Безпеки прикрашають емблемами миротворця. Що може бути огидніше цієї комедії!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
М. ІВАНЧЕНКО.

ЯВЛУНЯ І ЯВЛУЧКО

В день народження Дугласа Макартура його батько генерал знищив маленьке індійське плем'я, що повстало проти американських колонізаторів. Цю «перемогу» він присвятив «генералу Макартуру-молодшому», який ще лежав у колиці і смоктав соску. На цій підставі казенні біографи Дугласа Макартура пишуть, що разом із молоком матері він пізнав і солодкий смак воєнної перемоги.

Поки син учився у військової академії у Вест-Пойнті, батько його робив кар'єру. Він спровокував інцидент між американськими військами та філіппінцями і потопив у крові народно-визвольний рух на Філіппінах. За це президент США Мак-Кінлі призначив кривавого Макартура-старшого генерал-губернатором Філіппін.

По закінченні військової академії син генерала-прокатора поїхав закінчувати освіту до свого батька.

Минулого року на запитання кореспондентів: «Де ви проходили інженерну практику після військової академії?», Макартур відповів з властивим йому солдафонським цинізмом: — Перша моя інженерна практика — спорудження семи шибениць для філіппінських бунтарів.

МАЙСТЕР ДРАПУ

«Хоробрість» генерала Макартура загальновідома. Про це свідчать ще свіжі в пам'яті два повідомлення телеграфних агентств. 29 червня 1950 року агентство Рейтер повідомило, що генерал Макартур вилетів у Південну Корею у дводенну поїздку по фронту для піднесення морального духу лісинманівських військ. Того ж 29 червня агентство Асошіейтед прес повідомило, що Макартур повернувся в Токію. Смертельно перелякавшись реальної можливості потрапити в полон до північнокорейських військ, він захворів на ведмежу хворобу і чкурнув у свою штаб-берлогу.

Макартурові не вперше вже доводиться кивати п'ятами. На початку війни з Японією, застуканий зненацька япон-

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Є така іронічна приказка: «Як мокре горить...» Сказано її, видно, про продукцію лебединської торфоартілі «Теплоенергія», де головує т. Черниш. Торф, який видобувається артілю, має 50 процентів вологи. Продукція артілі «Теплоенергія» не дає ні тепла, ні енергії, а тільки вганяє у сьомий піт кожного, хто вважає, що нею можна скористатись, як паливом.

Скажемо прямо — зовсім без енергії працює правління артілі «Теплоенергія»!

І. СЮСЮРЧЕНКО.

Сумська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Про те, кому належить будинок, що його у Лісових Гринівцях займає колишній голова колгоспу Дзига О. А., існує дві версії. За першою — це власний будинок Дзиги, куплений ним ще в 1939 р. За другою — це шкільний будинок, незаконно захоплений Дзигією. Перша версія ніякими документами, крім голосливної заяви самого Дзиги, не підтверджується. Друга — навпаки, підтверджується рядом документів і свідчень, зокрема, довідками колишнього директора школи т. Черкери і колишнього голови сільради т. Ричини, що цей будинок нікому й ніколи не продавався.

Але виконком Ружичнянської райради пішов за першою версією, тобто за голосливною заявою, й ухвалив закріпити шкільний будинок за Дзигією О. А.

А як же тепер бути з таким документом, як постанова Ради Міністрів СРСР про повернення школам усіх шкільних приміщень? Чи її писано не для виконкому Ружичнянської райради?

ЯКУБОВСЬКИЙ,

Голова виконкому сільради.

Кам'янець Подільська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У Запоріжжі, в районі Нового міста, курсують автобуси Запоріжбуду і Запоріжсталі. Проїзд з 6-го висліка до зупинки «Доменна» в автобусі Запоріжбуду коштує 50 копійок, а в автобусах Запоріжсталі — 60. Ходять тут ще й тролейбуси міського трамвайного тресту, які працюють на дешевій дніпрогесієвській енергії. За проїзд у тролейбусі пасажирові доводиться платити вже 90 копійок.

Господарі транспорту ніяк не можуть домогтись про єдині ціни на квитки. Влаштуй їм, Перче, зустріч на своїх сторінках, дай їм можливість домовитись.

Г. ПЛЕТЕНЬ, Г. САМІЛЕНКО, П. ТОЦ.
Завод «Запоріжсталь».

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

У першому-ліпшому місті розташування стадону можна визначити на слух. Ви почуєте оплески або вигук: «Б-и-й! Ще раз бий! Е-е-е-ех!» і т. д.

У Бахмачі, наближаючись до стадону і парку, ви чуєте:
— М-у-у-у!
— Ігго-го-го!
— Хрю-хрю!

Справа у тому, що на футбольному полі та у парку пасуться райвиконкомівські коні, корова райпрокурора і т. д. Щождо бахмачьких футболістів, то вони і не «пасуться» коло чужих воріт, і не пасуються, бо за худобою їм ніде і потренуватися.

В. БРИТВИН.

Чернігівська обл.

МАЛЮНКИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Мал. В. САПРИКІНА
(шахта № 10, м. Ворошиловськ).

Сучасні ідолопоклонники.

Мал. ШКАРУПИ
(вагонний завод, Крюків).

Хрести, здобуті американською ма-
ринеткою Лі Син Маном у боях на
південь від 38 паралелі.

Мал. В. ЄРМАКОВИЧА
(завод імені Кірова, Макіївка).

— Куди прямуєш, друже?
— В американську зону окупації.
Тут нам життя не дають, а там на-
шого брата - шкідника на літаках
катають.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Гадаю, тобі буде цікаво дізнатися, що унтер Пришибєєв, під прізвищем Калугін, працює тепер завідувачем райвідділу кінофікації у Верхньодніпровську на Дніпропетровщині. Бачити його особисто мені не довелося, але по телефону з ним розмовляв. Він по тому телефону заборонив кінопересувці нашого агіттеплоплава «Пропарандист» показати в селі Домоткань кінофільм «Зустріч на Ельбі».

— Ви чого приїхали до нашого району?! — рявкнув у трубку унтер Пришибєєв. — Хто дозволив?! Заборрррюю!..

Ніякі доводи на унтера не вплинули. Так і не показали ми фільму в Домоткані. Куди там було вже показувати, коли слід нам неслося з телефону знайоме: «Наррод, розходься! Не товпся! По хатах!».

А. КОЗАЧКІВСЬКИЙ,
Начальник агіттеплоплава «Пропарандист» політвідділу Дніпровського пароплавання.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Це фото — єдиний спогад про зерночисну машину «ВІМ», за яку колгосп ім. 20-річчя Жовтня заплатив 3.187 карбованців.

Два роки тому цю машину позичив у нас директор Куцівського пункту «Заготзерна» Микола Васильович Найдя. Позичив на два тижні, а продержав її на пункті аж два роки.

Колгоспники скаржились районним організаціям, писали до обласної контори «Заготзерна» — не допомогло. Микола Васильович погодився повернути машину тільки тоді, коли перетворив її на купу ламані.

Нам, Перче, здається, що від директора «Заготзерна» мало вимагати тільки чистого зерна, треба, щоб у нього ще й совість була чиста.

І. ЧАЛИЙ.

Новгородківський район,
Кіровоградської області.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 9 ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон «Житловет-історія». Обговоривши його, виконком Кіровоградської обласної Ради запропонував головам райвиконкомів Велико-Виснівського — т. Черноіваненку, Червоно-Кам'янського — т. Бондаренку, Ново-Миргородського — т. Кареліну та Новгородківського — т. Вілому негайно звільнити всі приміщення, що належать ветеринарним установам.

***

До ПЕРЦЯ надійшов лист про шахрайські вчинки окремих працівників Чернігівського пункту «Головзаготзерна».

За розкрадання державного майна Сердюка та Шваба М. засуджено до 15 років, а Шваба І. та Залізна — до 10 років позбавлення волі кожного.

***

ПЕРЕЦЬ одержав листа про непристойну поведінку секретаря Покровсько-Багачанського райвиконкому Козлова.

Виконком Полтавської обласної Ради повідомив, що Козлова знято з роботи. Райком партії оголосив йому сувору догану з попередженням.

***

Київські споживачі поскаржилися ПЕРЦЮ на погану якість сірників, що їх випускає Гомельський фанерно-сірниковий комбінат (Білорусія). У відповідь на лист редакції директор комбінату т. Зубрицький повідомив, що для задоволення законних вимог споживачів вжито ряд заходів щодо поліпшення якості сірників, зокрема змінено технологічний процес виготовлення запалювальної маси.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 53 і 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (194) (на українськом языке).

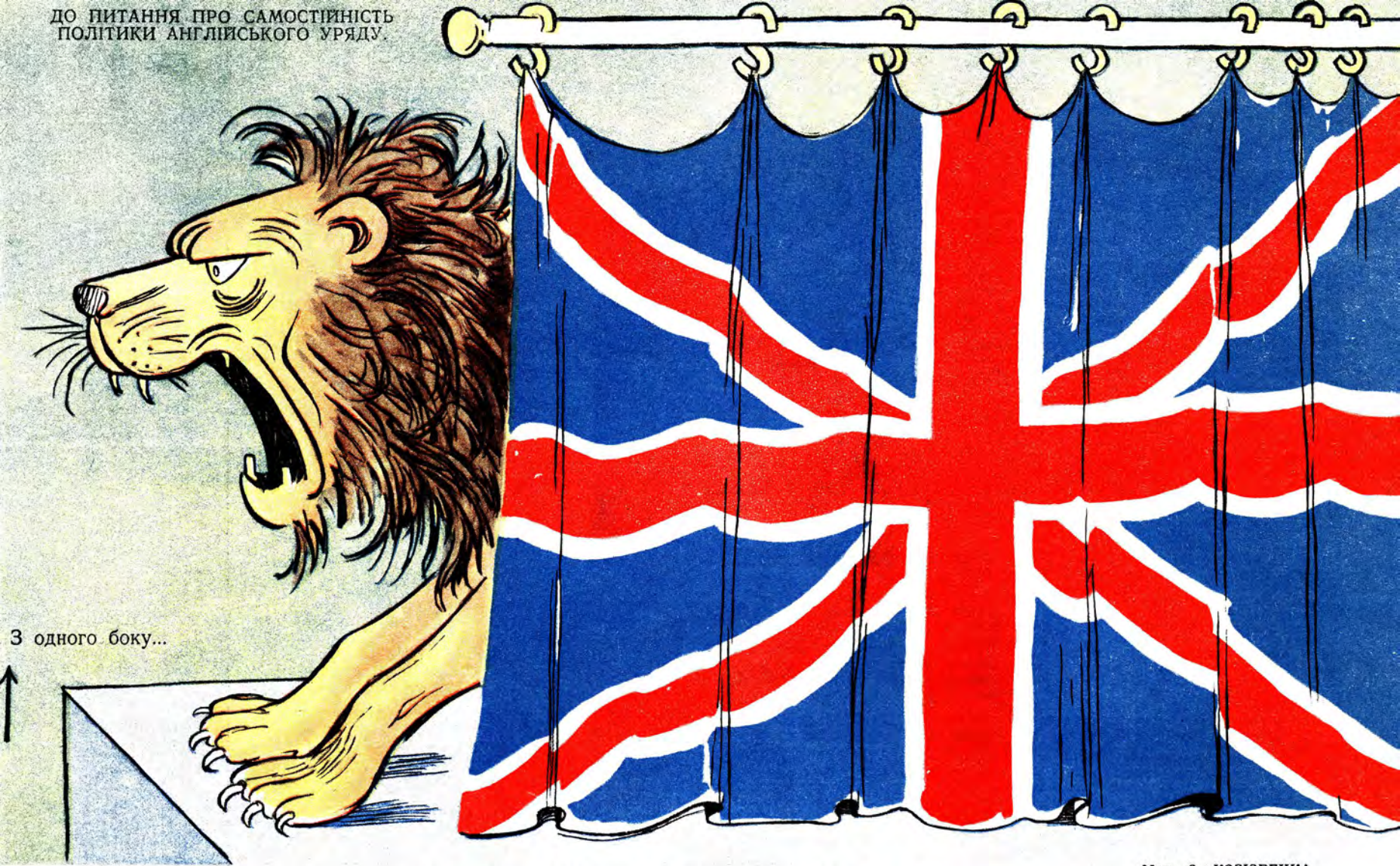
Підписано до друку 28. VII 1950 р.

Формат 70×105 см. 1 друк. арш.

БФ 02648.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 3058. Тираж 50.000 прим.

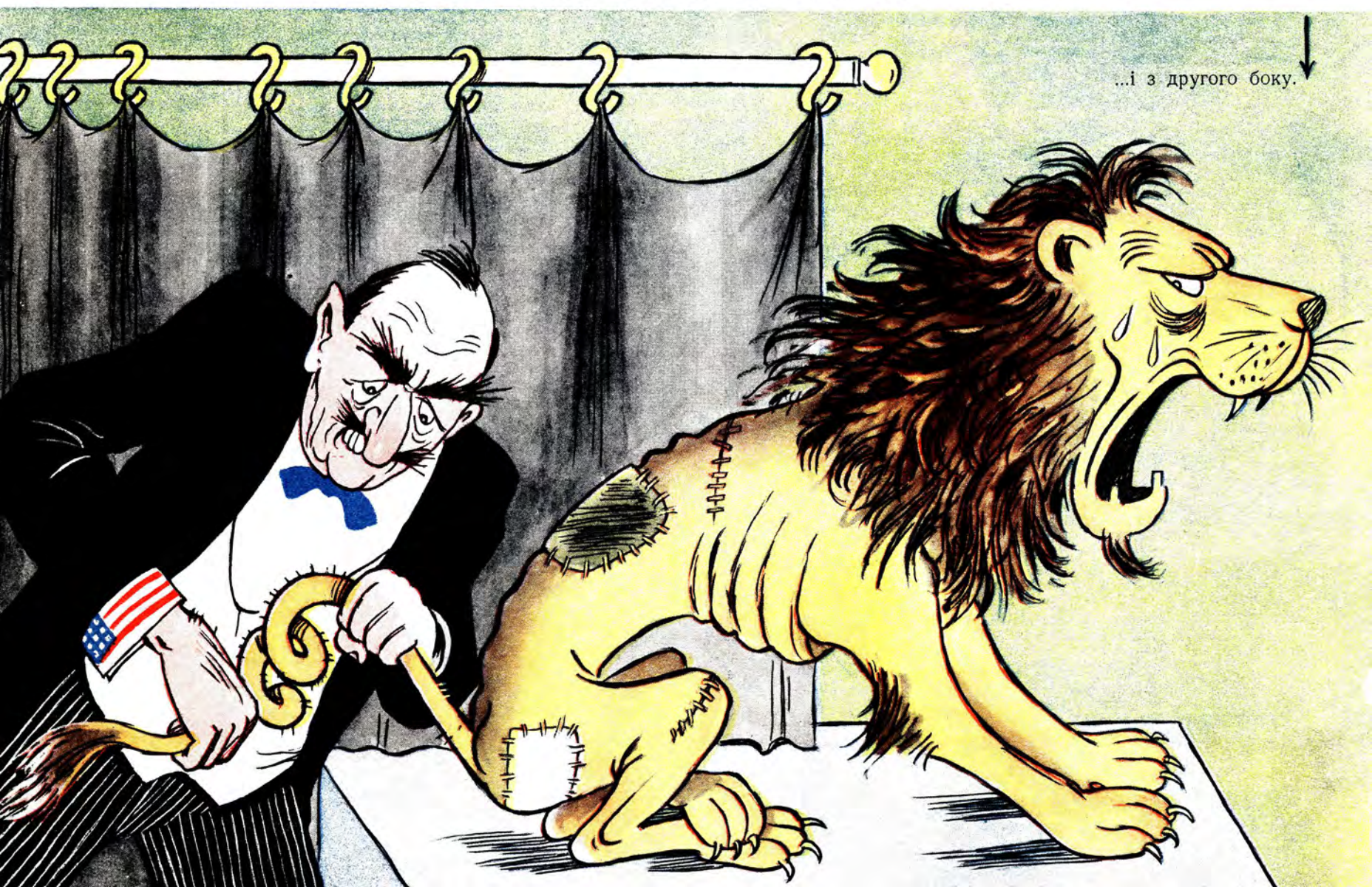

З одного боку...

КОЛИ РИЧИТЬ БРИТАНСЬКИЙ ЛЕВ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

...і з другого боку.

